

MARTON MÁRIA

A szerelem kísértetei

MARTON MÁRIA

A szerelem kísértetei

KAS Kiadó, 2026

Borítókép © Varga Imre szobrászművész

Szerkesztette és korrektúrázta:
Draskóczy Piroska

ISBN 978-615-6915-83-2

Minden jog fenntartva

© Marton Mária, 2026

© KAS Kiadó, 2026

Köszönettel tartozom Belkó Katalinnak
és Reka Zieringernek, akik folyamatában
olvasták a regényem, így nem hagytak nekem
egyetlen napot sem írás nélkül.

Ha ők nem lennének, ez a könyv
kétszer annyi idő alatt készült volna el.

1.

Kenéz Tamás építész, korunk jelese a Tervező Iroda férfi vécéjében kezet mosott, nedves tenyerét végighúzta a nyakáig érő, göndör, fekete haján. Egészen közel hajolt a tükörhöz, nézte az arcát, balra fordította, majd jobbra. Kissé hátrahúzta a fejét, száját nyitotta, nézte a fogsorát, majd becsukta a száját, s halvány mosoly jelent meg az arcán. Elégedett volt a külsejével. Kék pólót viselt, farmert hozzá, zoknija szintén kék volt, illett a pólóhoz. Nike edzőcipője kissé kopottasnak tűnt.

Kenéz Tamáshoz vonzódtak a nők. A jóképű ötvenes férfi megszokta, hogy nem kell sokat harcolnia a nőkért. Szuggesztív, fiatalos lényé hatott. Ötvenévesen legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt. Ilyen férfiakra mondják az emberek, főleg a nők: magával ragadó.

Felesége, Anikó úgy szereti a mai napig is, mint amikor megismerte. Egykorúak. Huszonnégy évesek voltak, amikor összeházasodtak.

Anikó bájos, mondhatni fotogén arcú, akin nem sokat fogott az idő. Két gyermekük született, egy lány és egy fiú. Szerencésnek vallják magukat. Az évek múlásával Tamás szeretete nem múlt a felesége iránt, rajong Anikóért, a családjáért él.

Anikó óvónő, igazi, békebeli, csendes, kedves, törődő, érzékeny lelkű. Imádják a gyerekek. Kolléganői közül

Zsóka féltékeny rá, különösen a kedvességére, s főleg arra, hogy mer érzelmeket kifejezni. Zsóka mutatós, harmincéves, nem talál magának állandó partnert. Kissé nyers hangon szólal meg, ő ezt nem érzékeli, vagy talán nem is nyers, inkább vagány, fiús, de beszéde elrettenti a férfiakat. Magas, legalább 174 centiméter, haja szőkére festett, arca sminkelt, ízlésesen. Eleven, rátarti, képtelen lágyan megszólalni.

Anikó barna, hosszú haja néhol őszül, de nem festi, hullámos, vastag szálú, hol összeköti, hol szabadon hagyja. Kissé pisze orra, érzékeny, szabályos, húsos szája, szép bőre, szerény sminkje kellemes látvány. Vonzza az emberek szemét. Egy-két apuka, igaz, végtelen udvariassággal, ajánlatot tesz: „Jó lenne, Anikó drága, önnel sétálni a Margitszigeten...” Vagy: „Önről álmodtam az éjjel...” – súgta a fülébe Ákos apukája, amikor a kissekreényben a gyerek kesztyűjének a párját keresték. Anikó ilyenkor mosolyog, a gyerekről kezd beszélni: „...jól evett, megint ügyesen mondta el a versikét, amit tanultak a héten.”

Anikó és Tamás házassága kiegyensúlyozott, Mara lányuk 15, András 13 éves. Jól tanulnak a gyerekek. Mara élénkebb, sokat beszél, mindenre nyitott. András visszahúzódozóbb, a matematika érdeklő és a számítógép rabja lenne, ha a szülei nem regulálnák meg.

Tamás után kissé hangosan csapódott be a vécéajtó. Meglepően kevesen voltak az Irodában. Tamás nő után vágyódott. Szája nyugtalanul megremegett, nyelvvel körkörösén végignyalja az ajkait. Anikóval már két hete nem szeretkeztek, hol a gyerekek nyitottak be, hol az asszony aludt el előbb, hol ő.

Tamás tegnapelőtt az alvó felesége nyakára pusztit nyomott, de a nő odébb húzta a felső testét. A férfi nem erőszakoskodott. Végighúzta az ágyékán, puha farkán az ujjait, majd kiment a konyhába, sört bon-
tott ki és az üvegből megitta. Gyorsan ivott, jólesett neki a hideg szénsavas ital. Beára gondolt, a szerető-
jére, aki Németországban élt a férjével. A Tervező Iro-
dában ismerkedtek meg. Bea valamikor ott dolgozott a titkárságon. Az alacsony, de formás festőnő azon-
nal hatott Tamásra. Picit húsos fiatal nő, bájos arc-
cal, a férfi azonnal megszólította. Látta Beán, hogy von-
zódik hozzá. Beültek egy közeli presszóba, kiderült,
hogy a férje munkája miatt élnek Németországban.

A nő azonnal beleszeretett Tamásba. Szuggesztív lény, érzékisége beszippantotta. A férje meghízott, mogorva emberré változott az évek során, az viszont élvezettel töltötte el, hogy a felesége mutatós, népszerű, szeretett vele reprezentálni, társaságban feltűnően udvariasan viselkedett vele, de amikor a társasági élet végeztével beültek az autóba, már ásítózott és alig-
alig beszélt.

Egyik alkalommal, az autóban hazafelé Bea sem próbált az estről társalogni, csupán arra akarta kérni, hogy kapcsoljon valami hangulatos zenét, amikor is a férje kimondta a szokásos mondatot: „Hagyjuk, majd holnap megbeszéljük. Fáradt vagyok.” Az asszonyt megsebezte ez a mondat, véglegesen rádöbbsent, hogy a férjének abszolút nem fontos, hogy ő mit mond, mire gondol, mit érez. Amikor megismerkedtek, mindent megbeszéltek, de az évek során megsürkült az éle-
tük, Bea hiába próbálta színessé tenni, az autóban rádöbbsent, hogy házassága szűk tér, ahol ő már nem

számít. Férjéből fásult ember lett, csak akkor lehetett elcsalni színházba vagy kiállításra, ha valamelyik főnöke hívta, akkor győzött a közös érdek.

Tamás vonzó külseje, kedves mosolya lefegyverezte. Kivételesen egyedül utazott haza, még maradt két szabad, felhőtlen napja Budapesten.

Megismerkedésük első napján Tamást meghívta magához. Tamás nem a félénk férfiak közül való, felszabadultan vetkőztette újdonsült szeretőjét, és ez a kedves, gátlás nélküli testiség mindig hatott, most is, Bea boldogan adta oda magát.

Tamás már két hónapja nem látta őt. Elindult az Irodából, céltalanul sétált, majd egy szűk utcába tévedt, ahol meglátott egy szegényes, szemmel láthatóan olcsó presszót. A presszó kirakatüvegén át látta, hogy egyetlen asztalnál sem ültek. Benyitott, telt, rossz alakú, ám bájos arcú fiatal pincérnő támasztotta a bejáratnál szembeni a falat. Felderült az arca, amikor benyitott a férfi. Végigmérte Tamást, szeme végigpásztázta a testét, a férfi élvezte a lány falánk szemét, gondolta, végre, könnyű préda, majd ő is lassú tekintettel végigpásztázta a lány testét, vastag combjait, nagy mellét.

– Bájos arcod van – tegezte le azonnal.

– Ó, köszönöm. Üljön... ülj le. A Covid miatt alig-alig jönnek. Mit hozhatok?

– Sört kérek.

A férfi megmosolyogta a lányt, amikor hátulról látta, olyan volt, mint egy Botero-szobor, tömbből faragott, üde, gond nélküli.

A pincérlány érezte, hogy a férfi értelmiségi lehet, nem ilyen fazonok szoktak benyitni a presszóba, vonzó

arca vágyat ébresztett benne. A fiúja két hete hagyta el. Micsoda lehetőség, suhant át az agyán. Látta a férfin, hogy szexre vágyik.

Kivitte a sört.

– Szűk utca, szűk hely.

– Este sokan vannak. Jönnek az ivós férfiak, persze nők is.

– Bájos arcú lány, mi a neved?

– Éva vagyok. Hát te mit keresel ezen a környéken? Mivel foglalkozol?

– A nevem nem is fontos?

A lány kacagott, végigsimított kemény, feszes hasán, mintha valamit le akarna söpörni onnan.

– Érdekel az is.

– Tamás a nevem. Építész vagyok. Olyan szép vagy, mint egy Botero-szobor – mondta a férfi mosolyogva, sejtve, hogy a lánynak fogalma sincs, ki az a Botero.

A férfi fölényesen gondolt a nőkre. Szerette, ha butább nővel hozta össze a sors: könnyű velük ágyba bújni, könnyű lelépni, miközben szórakoztatóak, gondolta. Tamás látta a lányon, hogy tetszik neki. A sört gyorsan itta, kért újabbat.

Éva hozta a sört, szíve szaporán vert: egy építész és milyen jóképű, ebből kapcsolat lesz, suhant át az agyán. A szeme csillogott, miközben mérgeződött magára, hogy megint hízott. – Vajon ez a Botaro, vagy Bot... mi is... vajon milyen szobrokat csinálhat? Vívódott.

– Én Kiss Éva vagyok. Te milyen Tamás? – kérdezte, hangja erővel, érzékien csengett.

– Kenéz. Most legszívesebben elrabolnálak és elvinnélek egy szép szobába, vagy ha neked van szép

szobád, meghívatnám magam. Persze azt meg kell val-
lanom, hogy családom van. Külföldön élnek, szeretem
őket, de te Éva most...

– Szia... pardon. Jó napot! – nyitott be Aranka,
a másik pincérnő. Haja kócosan össze-vissza állt, erő-
teljes hangja bezengte a helyiséget.

Éva elébe rohant, gyorsan berángatta a pult mögé.

– Nekem ez a pasi kell. Nincs senki. Engedj el!
Most akarom. Most. – Arca kipirult, a kolléganője
látta rajta, annyira felhevült, hogy nem lehet megál-
lítani.

– Jó, anyukám, menjél és toszál egyet, de két óra
múlva gyere vissza! Most ismerted meg... Csitt, erre
néz! Rossz pénz nem vész el, remélem, te sem.

Éva kiperdült a pult mögül. Leült Tamás mellé.

– Itt lakom szemben. Egy szoba, kis fürdővel, kis
konyhával.

– És most mehetünk? Előbb fizetek.

– Igen. Hagyd a sört, a vendégem vagy.

A kopott bérház harmadik emeletén, a körfolyosó-
ról nyíló lakáson látszott, hogy régen, a szocializmus-
ban csupán szoba-konyha lehetett, és a vécére a gang
végére jártak ki az emberek. A hosszú konyha végé-
ből fürdő és vécé lett kialakítva, függönnyel takarva,
a külső rész megmaradt konyhának. A hosszúkás szo-
bában franciaágy, előtte tévé, az ablaknál két fotel, kis-
asztal.

A férfi kiment a fürdőbe, pisilt, farkát megmosta
a mosdókagylónál, a nem túl tiszta törölközőbe meg-
törölte. Felhevült a hirtelen kalandtól.

– Te is tisztáldj, addig lehúzzom a redőnyt. Te bá-
jos lány, a ma ajándéka.

A lányt szíven ütötte, hogy a ma ajándéka lett, szebbre, többre vágyott, na de ő egy igazi építésszel, aki még jóképű is, és azonnal akarja... Fenébe a részletekkel, nyugtatta magát, és gyorsan lezuhanyozott.

Mire bement a szobába, Tamás meztelenül feküdt a paplan alatt. Éva a fürdőlepedőt ledobta magáról és a férfi mellé heveredett.

Tamás, aki merete szeretni a nőt, végigpásztázta kezével, majd a nyelvével a kemény, vastag húsú lányt, gyöngéden feszítette szét a vastag combokat, és eltűnt bennük.

A lány sem maradt visszafogott, végigcsókolta a vékony férfi testét, szőrös, izzadt mellébe belecsókolt és kúszott le az ágyékához. A hosszú, kéjes óra kimerítette őket. Tamás a szeretkezés után rágyújtott.

– Beléd szerettem, azonnal, ahogy benyitottál – ült fel az ágyban a lány, és csókolt a férfi hátát.

– Az apád lehetnék. Örülünk ennek a napnak. Ez nem szerelem, ne kábíts!

– És mi lesz ezután? Nem hazudok, beléd estem, ahogy megláttalak és megszólaltál.

– Édes Éva.... pénteken elutazom, csak két hónap...

– Két hónap?

– Igen. Mondtam...

– Két hete hagyott el a fiúm. A családotodhoz mész?

– Miért hagyott el?

– Azt mondta, nem lehet megbízni bennem. De most ezt hagyjuk! Csak kaland vagyok neked, semmi más, azért mondod, hogy utazol. Hova utazol?

– A családomhoz. Nem hiszel nekem?

A lány nem szólt semmit. Nem hitte el, hogy elutazik, vagyis hitte is, meg nem is.

– Hány éves vagy? – kérdezte a férfi, miközben húzta fel a redőnyt.

– 26. Persze, mert egy pincérnővel bármit...

– Nagyon is tetszel. Bájos teremtés vagy. Két hónap múlva te már mást fogsz szeretni, és ez így van rendjén. A fiúd miért hagyott el? Ilyen kincset!

– Az előbb mondtam... nem is figyelsz. Mindegy, most ne beszéljünk róla!

A férfi arra gondolt, hogy könnyű Évát táncba vinni. Pár órája azt sem tudta, hogy a világon van, és már túl is vannak az édes, kéjes együttléten. Besütött a nap, nézte az agyonmosott ágyneműt, a polcon a két plüssállatkát, az ágy mellett divatlap hevert, félig kinyitva.

– Milyen házakat tervezel? – Éva nézte a férfi kissé megereszkedett hasát, a teste nem is szép, állapította meg.

– Most egy családi házat, a Tisza-tónál.

Tamás kiment a fürdőbe, lezuhanyozott, gondosan megfésülködött. Nézte az arcát szemből, balról, jobbról. Fogkrémmel kiöblítette a száját.

A szobában Éva pongyolával takarta a testét.

– Cseréljünk telefonszámot.

– Jobb, ha nem. Mondtam, külföldön leszek.

– Én megadom.

– Hagyd, megjövök és kereslek a presszóban.

– Látom, te írod a szabályokat.

– Ne bánts! Mész vissza most dolgozni?

– Igen. Aranka csak két órára engedett el.

– Gondolom... – nem fejezte be a mondatot.

– Gondolod, hogy ez...

– Nem gondolok semmi rosszra. Gondolom... nem lesz gond.

– Most indulj! Mennék a fürdőbe!

Tamás végigrohant a kopott lépcsőházon. Nézte a telefonját, két nem fogadott hívása volt. Mindig némítva használta a telefont. A lánya és a barátja kereste.

Először a lányát hívta, utána Karcsit, a barátját.

– Szia, édes, mondd!

– Apa, Karcsiék jönnek hozzánk hétre, és már hat óra van, hol vagy? Anya kérte, hogy hívjalak, vegyél hazafelé vörösbor, mert Lili azt szereti. Hol vagy?

– Hol lennék? Az Irodában. Mást nem kell venni?

– Anya, Apa kérdezi, kell még valami, vagy csak a bor – kiabált Mara.

– Hozzon még három sört. Mikor ér ide? – hallotta a felesége hangját.

– Hallom! Mondd anyádnak, hogy hét előtt otthon leszek. Sietek. Imádlak titeket, bestiák. Ez a buli! El is felejtettem.

– Siess!

Tamás szedte a lábát szaporán, közben hívta Karcsit.

– Szia, csak nincs valami baj?

– Szia, nincs, de Lili nem jön, mert fáj a hasa, tudod, a női baj...

– Nem-nem! Jöjjön! Vegyen be fájdalomcsillapítót. Egyedül vagy most?

– Igen, bent vagyok a dolgozószobámban... mi van?

– Képzeld, felcsíptem egy pincéernőt, hát fantasztikus volt. A presszó itt van az Iroda mögött. Lecupantott. Ma ismertem meg. Ha kell nő, menj be, könnyű préda. Mondd, hogy bájos az arca. Húsos, derűs, mint egy életre kelt Botero-szobor úgy néz ki.

– Hány éves?

- 26, beleváló.
- Te Casanova, szörnyű vagy.
- Most leteszem, zajos az utca, alig hallom, amit mondasz. Lili jöjjön!
- Jól van, próbálom rábeszélni.

Tamásnak tetszett Lili, de becsületes barát volt, nem próbálkozott nála. Lili látta, hogy vágyódik utána, miközben azt is látta, hogy nagyon szereti Karcsit. Karcsit még a gimnáziumban ismerte meg, eggyel fellette járt. Sokat lógtak együtt, titokban cigiztek az iskola udvara mögötti grundon. Bulikba jártak, kalandjaikat megbeszélték.

Karcsi informatikus lett, milliókat keresett, Lili nem dolgozott. Lili vörösre festett hosszú haja sokszor az arcába omlott, keskeny száját halványan festette, zöld szeme szinte mindig élénken csillogott. Tanári diplomája volt, de ahogy megismerte Karcsit, abbahagyta a tanítást. Karcsi élvezte, hogy otthon van a felesége, vezeti a háztartást, igaz, takarítónőt fizettek, de a vásárlás és a főzés Lilire maradt, amit kedvvel csinált az asszony.

Tamás néha irigykedett, ha náluk jöttek össze, a svábhegyi villa, a gazdagság, az ízléses jólét hatott rá. Ő nem tudott ennyit nyújtani a családjának.

Mire hazaért, Anikó a nappaliban, a nagyasztalra bekészítette a hideg ételeket. Szeretett svédasztalt csinálni, így nem kellett felszolgálnia, mindenki azt evett, ivott, amit akart.

Tamás megölelte Anikót, hosszan megcsókolta a konyhában.

– Búgtok megint? – jött ki alsónadrágban, mezít-láb András.

– Vegyél fel valamit, mindjárt itt vannak a vendégek! – szólt rá az anyja.

– Nem hozzám jönnek, minek...

– De köszönni csak kijössz a szobádból...

– De minek?

– Ez az. Én lelépek, Anya megengedte, hogy átmenjek Pannához – mondta Mara.

– Hol lakik ez a Panna?

– A szemközti házban. Megyek is. – Apjára csimpaszkodott, megpusztilta, végül az anyját is. Öccsével egymás tenyerébe csaptak, majd utasította: – Vegyél zoknit, és hagyd az öregeket bulizni.

– Öreg a te...

– Öregapám. – Felnevetett. – Klassz Apa vagy, na, semmi sértődés.

Csöngettek. András eltűnt a szobájában. Mara illedelmesen köszönt és szaladt el, pedig Lilit különösen kedvelte, de ma nem volt kedve a felnőttekhez, sem az öccséhez. Karcsi és Lili először a konyhába mentek be, hoztak tortát és egy üveg whiskyt.

– Torta! Farkaséhes vagyok – örült meg Tamás az édességnek.

Bementek a nappaliba. Lili a hasi fájdalmait panasolta.

– Egyetek-igyatok, az asztalon minden finomság.

– Tamás az asztal felé mutatott és kibontotta a bort.

Nem volt szükség udvariassági körökre. A két férfi jóízűen enni kezdett, mindenből vettek egy picit, kasszinótojásból, sonkatekeresből, hússalátából, hozzá friss zsömlét.

Lili nem evett, bor helyett Unicumot kért.

Tamás már szelte a karamellás tortát, magának rögtön két szelettel, egy szeletet bevitt a fiának, majd leült.

– Egész nap nem ettem.

– Én már lassan pocakot eresztek, te még nem – mondta Karcsi.

– Mert össze-vissza eszik, azért ilyen vékony – ült mellé Anikó.

Lili kissé lapos mellére rátapadt a színes blúz, a bőrnadrágja viszont kiemelte hosszú, formás combját. Karcsi farmert, fekete pólót viselt. Anikón is farmer volt, világos pólóval.

– Olyan colos vagy, neked könnyebb többet enni – mondta Tamás a barátjának, aki 190 centiméterre nőtt, haja alig, de szabályos arca, nagy szeme, nyílt tekintete, kissé borostás arca jóvágásúvá tette.

– Ez a Fosse, most olvasom a Reggel és este című írását. Különös pali, úgy ír, hogy ott vagy a lakásban, az autóban, érzed a magányt, az ismétlődést.

– A másik regénye, az önmonológos is ilyen. Nekem kicsit sokat ismétel – vette át a szót Karcsitól Tamás. – Elfelejtettem a címét... na mindegy, majd eszembe jut.

– Érdekes pasas. Nézttem a Nobel-díj átadásakor. Fogdosta a prospektust, letette, felvette, olyan érzésem volt, hogy direkt csinálja, hogy rá figyeljenek. Modorosnak tűnt. Az a nagy feje! Nekem tetszett a Reggel és este – mondta Lili.

– Neked is. Előbb mondtam, hogy nekem tetszett. Nem csak ő, az írásai is modorosak, de mégis hatnak, jók.

– Ne köss belém... a Trilógiája már nem ütős, ismétél, ismétél. – Lili duzzogott.

– Szeretlek, drágám, ne mimózáskodj. Te is ismételsz éppen. – Magához vonta a feleségét és csókot nyomott a homlokára. Felnevetett, vagyis inkább kacajnak mondhatni, aztán egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: – Képzeljétek el, mi lett volna, ha Bukowski kapja a Nobel-díjat.

– Lehet, hogy el se ment volna – szólalt meg Anikó.

– Ennyi jó kis szaftos szexjelenetért én adtam volna neki. Órült pali volt. Én szeretem.

– Szartak rá, míg élt – mondta Karcsi.

– Ő is szart a protokollra. Egy magányos farkas volt, aki beleharapott a világba. – Tamás közben sört bontott.

– Mi a titka Bukowskinak? Nekem néha túl nyers. Kérek még Unicumot!

Tamás töltött Lilinek.

– Az őszintesége, a merészsége. Mi a nyers? Mit jelent?

– A nyers, az nyers...

– Nincs megfőzve, megfűszerezve, körítve – mondta Anikó.

– Tessék, a feleségem a legokosabb nő a világon. Nincs megfőzve, megfűszerezve, körítve, hanem a maga valóságában létezik.

– És mi ezt várjuk el az irodalomtól? – kérdezte Karcsi.

– Ezt is. Ő ilyen – közölte Lili, és még hozzátette: – Bukowski macskái, a lepukkant albérleti szobái. Olvastam és éreztem az erős nikotinszagot, az áporodottság szemtelen bűzét.

– Irodalmi nyelvezetű hasonlataid vannak: szemtelen bűz... tetszik.

– Mi volt ma az Irodában? Sokáig maradtál – váltott témát Anikó.

– Beszéljünk még a Nobel-díjasokról. Annie Ernaux, egy nő, aki végre mer írni az orális szexről. Lehet, hogy ezért kapta a díjat? Nekem nem nagy szám, ahogy ír. Joyce Carol Oates jobb, mindig felterjesztik, és sosem kapja meg – méltatlankodott Karcsi.

– Igen, Ernaux két könyvében is röviden odabiggyeszi az orális élményét, amiről nem sok élvezettel ír egy-két mondatot. A huncutja. Nem rossz író, de van jobb. Szexi jelenete lóg a levegőben, nem igazán érteni, miért is írta meg. Talán olvasócsábító. Törnek előre a nők mindenben.

Tamás örült, hogy Karcsi közbeszólt.

– Szívesebben olvastál volna erről hosszabban – jegyezte meg Tamás vihogva.

– Valóban, de nem szexre éhes olvasóként, hanem érdekelni kezdett, hogy Ernaux-nak, vagyis a női hősének végül is mi esik jól a szexben. Nem derült ki.

– Karikó Katalin mennyire természetesen viselkedett – mondta Lili, közben odament a nagysztalhoz, a kistányérjára tett egy pogácsát.

– A szex fontos, de kevesen tudnak róla úgy írni, hogy ne csak vulgáris legyen – mondta Tamás. – Karikó Katalin most hogy jön ide?

– A Nobel-díjról jutott eszébe. De látom, te a szexnél akarsz maradni. A szex nem vulgáris, csak ha beszélsz róla. Nem kell mindenről beszélni – közölte Anikó. – A férfiak hajlamosabbak kibeszélni a szexuális életüket.

– És gondold, azt mondják, ami történt velük, vagy azt, amire áhítoznak? Ha meg csalódtak, akkor mocskos történeteket gyártanak – fejtegette Lili, miközben felállt még egy pogácsáért.

– Miért mondanának mást? – kérdezte Karcsi.

Tamás töltött a whiskyből, körbejáratta az üveget, de senki nem kért.

András dugta be a fejét az ajtón.

– Helló, van még a tortából?

Nevettek a fiún, szinte egyszerre.

– Gyere, szelj magadnak! – invitálta Lili.

– Anya, szelnél nekem?

– Vágj neki két szeletet – kérte Lili.

– Miért nevettek? – méltatlankodott a fiú.

– Mert olyan cuki vagy, nem kinevettünk, hanem örültünk neked – mondta Lili.

A fiú eltűnt a két szelet tortával a félig nyitott ajtóból.

– Nem kéne csendesebben beszélgetnünk? Még meghallja...

– Nem. Magára csukja az ajtót, számítógépezik, fejhallgató van a fülén. Azt sem hallaná, ha lőnének – mondta Anikó.

– Hol is tartottunk? – kérdezte Karcsi.

– A szexről beszéltünk, vagyis nem beszéltünk róla, mert megállapítottuk, ha beszélünk róla, az vulgáris, de ha csináljuk, az nem – tájékoztatta Tamás.

– Tetszik, amit mondasz – szólalt meg Lili.

– Kedvesem, te mit gondolsz, ez a te gondolatod? Fejtsd ki bővebben! – fordult Tamás a feleségéhez.

– Mit akartok, közös szexuális kitárulkozást? Szerintem, ha két ember, egy nő és egy férfi megbeszéli a saját szexuális életüket, az helyénvaló, de az, ha például